

Arrest

nr. 196 810 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, dient op 19 mei 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 juli 2017, met kennisgeving op 18 augustus 2017, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.05.2017 werd ingediend door :

*M., Y.I. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Wit-Rusland
geboren te Baranovitchi op (...).1973
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 17.10.2012 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 15.11.2012 werd hem een bijlage 13qq betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 06.12.2012 vroeg hij een tweede maal asiel aan. Deze werd afgesloten op 14.05.2013 met een beslissing ‘weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 28.05.2013 werd hem opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 27.11.2013 vroeg hij een derde maal asiel aan. Ook deze werd geweigerd op 02.06.2015 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende uiterlijk op 14.06.2015 het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft ook hier weer geen gevolg aan gegeven en verblijft sedertdien illegaal op het grondgebied. De duur van de procedures – namelijk de eerste bijna twee, de tweede iets meer dan vijf maanden en de laatste iets meer dan 1 jaar en 7 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene meent dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omwille van zijn langdurig verblijf in België. We dienen op te merken dat betrokkene inderdaad op 08.11.2010 asiel aanvraagde en dat hij gedurende de periode van behandeling hier inderdaad mocht verblijven. Echter, op 17.10.2012 werd zijn asielaanvraag negatief afgesloten en op 09.11.2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld, aan betrokkene betekend op 15.11.2012. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Betrokkene verkoos om hier geen gevolg aan te geven. Ook tijdens zijn tweede en derde asielaanvraag mocht betrokkene hier verblijven. Ook deze aanvragen werden negatief afgesloten en betrokkene kreeg opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene hier geen gevolg aan gegeven heeft is te wijten aan zijn eigen houding. Het feit dat hij alhier ondertussen zes jaar zou verblijven kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene gevolg had gegeven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, had dergelijke situatie zich niet gesteld.

Betrokkene beweert dat hij grote problemen zou ondervinden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het

is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor problemen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft de verwijzing naar recente berichtgeving en een zogenaamd rapport Human Rights Watch; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze berichtgeving gaat over de algemene toestand in Wit-Rusland en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Ook de loutere bewering dat hij over geen netwerk meer zou beschikken waar hij terecht kan wordt niet gestaafd met de nodige bewijsstukken.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en dat hij verschillende loonbrieven kan voorleggen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 02.06.2015 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten zou gepleegd hebben; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn in de maatschappij, dat hij Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, dat hij werkbereid zou zijn en dat hij nauwe banden zou hebben met de Belgische samenleving- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van “de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming

voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“De staatssecretaris voor asiel en migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 19.05.2017 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Motivering:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 17.10.2012 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 15.11.2012 werd hem een bijlage 13qq betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 06.12.2012 vroeg hij een tweede maal asiel aan. Deze werd afgesloten op 14.05.2013 met een beslissing ‘weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 27.11.2013 vroeg hij een derde maal asiel aan. Ook deze werd geweigerd op 02.06.2015 met een beslissing ‘verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende uiterlijk op 14.06.2015 het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft ook hier weer geen gevolg aan gegeven en verblijft sedertdien illegaal op het grondgebied. De duur van de procedures – namelijk de eerste bijna twee, de tweede iets meer dan vijf maanden en de laatste iets meer dan 1 jaar en 7 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene meent dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omwille van zijn langdurig verblijf in België. We dienen op te merken dat betrokkene inderdaad ...”

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

1. Schending van art. 3 van het EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoeker haalde in zijn aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Hij heeft wel degelijk een bewijs dat zijn leven in gevaar is als hij dient terug te keren en voegt dit dan ook in bijlage.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Zo heeft hij alles en iedereen achtergelaten toen hij destijds naar België kwam. Hij heeft in zijn land van herkomst niets of niemand meer die voor hem kan zorgen of waar hij een eventueel onderkomen heeft, zelfs niet voor een tijdelijk verblijf.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Er is nooit enig onderzoek naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker gevoerd! Er wordt verwezen naar de motieven gebruikt in zijn asielaanvraag, doch dit is een nieuwe procedure en men dient dus zelf de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en niet, uitsluitend op basis van de

motieven waarmee zijn oude asielpcedure werd afgewezen, nu ook zijn regularisatieaanvraag weigeren. Een recent en grondig onderzoek dringt zich op

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Dat verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag dat hij niet kan terugkeren omwille van problemen in zijn land van herkomst, doch verwerende partij weigert enig onderzoek te verrichten of hier zelfs maar rekening mee te houden! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandeling indien hij dient terug te keren, zeker aangezien hij nergens terecht kan in zijn land van herkomst.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire post

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn aanvraag in België verantwoordt.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Wit-Rusland om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd.

Hij verblijft hier ondertussen al een 7-tal jaar en heeft zich totaal aangepast.

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf en zijn integratie verantwoordt wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België!

Dat er verwezen wordt naar het onderzoek dat gevoerd werd naar aanleiding van zijn asielaanvraag en de weigering terzake om te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Dat dit uiteraard flagrant foutief is want daar wordt enkel beoordeeld of hij de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling of het subsidiaire beschermingsstatuut kan bekomen maar niet of er buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

Het is eveneens een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel door geen rekening te houden met de actuele situatie en zijn beslissing te motiveren op basis van gegevens van de procedure voor het Commissariaat-Generaal.

Bovendien bevestigt verwerende partij dat er sprake is van meer dan 4 jaar asielprocedure en dient men ook hier rekening mee te houden.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in zijn bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- “
- Lopende asielprocedure
 - Schending van artikel 3 of 8 EVRM
 - Administratieve onmogelijkheid
 - Medische elementen
 - Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden”

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven van verzoeker.

Dat verwerende partij uitsluitend stelt dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden en niets vermeldt over het feit dat verzoeker gedurende meerdere jaren wel degelijk over legaal verblijf beschikte en als dusdanig wel rechten heeft geput. Dat hij ook het land niet kon verlaten in afwachting van de behandeling en beslissing m.b.t. zijn aanvraag tot regularisatie want verblijf op het grondgebied is een absolute voorwaarde die dient te worden voldaan, zo niet zou hij zelf zijn rechten schenden en de aanvraag zonder voorwerp verklaard zijn. Het legale verblijf werd wel degelijk aangehaald en toegelicht in de aanvraag maar desalniettemin wordt hier niet over geoordeeld. Dit is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en gezien het belang hiervan dient de beslissing dan ook te worden vernietigd.

Hij heeft het land nooit verlaten en dus geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten omdat hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst zonder gevaar voor zijn leven. Hoe kan hij terugkeren als hij voor zijn leven in Wit-Rusland vreesde?! Dit zou immers ook nefaste gevolgen hebben gehad op het moment dat verzoeker een 2de maal asiel wenste aan te vragen, men zou hem dan verwijten dat gezien hij teruggekeerd was, er zich nergens een risico voor zijn leven vormde en aldus zijn 2de asielaanvraag om die reden afwijzen. Ook voor zijn aanvraag tot verblijf (op basis van art 9 bis) is zijn verblijf op het grondgebied vereist.

Zo zit verzoeker in een vicieuze cirkel.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in haar geheel te onderzoeken!

Tenslotte schendt de beslissing ook het motiveringsbeginsel

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

3. Verblijf en integratie

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Wit-Rusland om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd, een opleiding genoten en Nederlands geleerd.

Hij verblijft hier ondertussen al meer dan 7 jaar, waarvan meerdere jaren legaal en heeft zich volledig aangepast. Hiermede dient wel degelijk rekening te worden gehouden.

Hij heeft niets of niemand in Wit-Rusland, een land waar hij al zeer lange tijd niet meer geweest is. Waar moet hij verblijven zonder enige ondersteuning?! Hij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou hij terecht kunnen?!

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf en zijn integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België! Verzoeker heeft zijn leven hier opgebouwd, heeft hier een veilig onderkomen en in zijn land van herkomst daarentegen is er geen sociaal vangnet voorhanden.

*Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!
Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf, tewerkstelling, werkbereidheid en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.*

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Dat verzoeker ook steeds geprobeerd heeft om uit zijn illegale status te geraken.

Louter stellen dat zijn werkbereidheid en zijn integratie, die overigens niet betwist wordt, niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden is geen afdoende motivering.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de buitengewone omstandigheden die aangehaald worden niet als redenen voor een regularisatie kunnen gelden.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig (grotendeels legaal) verblijf van verzoeker louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de grondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het grondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het grondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat verwerende partij zijn integratie niet betwist.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen en het geheel van elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze

maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In zijn eerste en enig middel beroept verzoeker zich op:

- art. 9bis van de Vreemdelingenwet;

- de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- het redelijkheidsbeginsel;

- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker acht voormelde regels geschonden omdat geen rekening is gehouden met de actuele situatie van verzoeker, waaruit wel buitengewone omstandigheden zouden blijken. Het zou voor verzoeker moeilijk zijn om terug te keren naar Wit-Rusland.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In casu laat de verweerder gelden dat verzoeker in diens verzoekschrift de motivering van de bestreden beslissing woordelijk overneemt. Verzoeker gaat dieper in op de motieven in de weigeringsbeslissing en geeft hierdoor impliciet maar zeker aan dat de formele motiveringsplicht vervuld is.

Ten overvloede stelt verweerder dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001). Nu verzoeker zich op schending van de materiële motiveringsplicht beroept, kan aan de schending van de formele motiveringsplicht geen gevolg gegeven worden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verweerder verwijst naar art. 9bis van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel toezicht in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de Staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen weerhouden worden, kan zich niet op een ontvankelijke wijze beroepen op art. 9bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker voert geen elementen aan die wijzen op uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoeker haalt in zijn eerste onderdeel een schending van art. 3 EVRM aan. hij baseert zich hiervoor op enkele persartikels en rapporten over de situatie in Wit-Rusland. Verzoekende partij stelt onder meer dat er geen onderzoek gevoerd is naar de situatie in het land van herkomst.

Verweerder wijst dienaangaande naar de motieven van de bestreden beslissing. In deze beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat:

'Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft de verwijzing naar recente berichtgeving en een zogenaamd rapport Human Rights Watch; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze berichtgeving gaat over de algemene toestand in Wit-Rusland en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).'

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft bij het nemen van zijn beslissing wel degelijk rekening gehouden met de situatie in Wit-Rusland. Verzoeker kan niet redelijk voorhouden dat er nooit enig onderzoek is gebeurd naar de situatie in het land van herkomst.

Verzoekende partij voert aan dat hij 'wel degelijk bewijst dat zijn leven in gevaar is', en legt daartoe aanvullende stukken neer.

In de mate dat verzoekende partij andere stukken voorlegt, dan deze gevoegd bij de aanvraag, merkt verweerder nog op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en hiermee geen rekening heeft kunnen houden, nu deze hem niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In de mate dat verzoekende partij andermaal verwijst naar de stukken gevoegd bij de aanvraag, wijst verweerder erop dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht heeft gemotiveerd dat verzoeker geen enkel nieuw, persoonlijk element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Bijgevolg werd aan deze stukken geen andere beoordeling gegeven dan aan die van de asielpprocedure. Verzoekende partij weerlegt die motieven niet en beperkt zich tot de stelling dat een recent en grondig onderzoek zich opdringt, zonder daarmee in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Terwijl de door de gemachtigde van de Staatssecretaris gemaakte beoordeling beantwoordt aan de bescherming geboden door art. 3 EVRM.

Verweerder laat gelden dat een loutere vrees om slachtoffer te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden

Verweerder benadrukt dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt, zoals door de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Verweerder besluit dan ook dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een schending van art. 3 EVRM.

In zijn tweede onderdeel stelt verzoeker dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gehandeld heeft in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Er zou onvoldoende afweging gemaakt zijn m.b.t. het leven van verzoeker. Volgens verzoeker is een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde als overmacht. De buitengewone omstandigheid moet dan ook niet onvoorzienbaar zijn.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beoordeling van de buitengewone omstandigheden bij het nemen van de in casu bestreden beslissing op generlei heeft gekoppeld aan het begrip overmacht, zodat de beschouwingen van verzoeker niet kunnen worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen heeft onderzocht, om vervolgens evenwel duidelijk te motiveren om welke reden de elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen.

Ook op het verblijf van verzoeker in België wordt in de beslissing dieper ingegaan:

'We dienen op te merken dat betrokkene inderdaad op 08.11.2010 asiel aanvraag en dat hij gedurende de periode van behandeling hier inderdaad mocht verblijven. Echter, op 17.10.2012 werd zijn asielaanvraag negatief afgesloten en op 09.11.2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld, aan betrokkene betekend op 15.11.2012. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Betrokkene verkoos om hier geen gevolg aan te geven. Ook tijdens zijn tweede en derde asielaanvraag mocht betrokkene hier verblijven.

Ook deze aanvragen werden negatief afgesloten en betrokkene kreeg opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene hier geen gevolg aan gegeven heeft is te wijten aan zijn eigen houding. Het feit dat hij alhier ondertussen zes jaar zou verblijven kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene gevolg had gegeven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, had dergelijke situatie zich niet gesteld.'

Verder besluit de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het volgende:

- er wordt niet bewezen dat er sprake is van een gebrek aan een netwerk in Wit-Rusland;*
- de tewerkstelling van betrokkene had enkel tot doel dat verzoeker tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften kon voorzien;*
- alle vreemdelingen worden verwacht zich te houden aan de Belgische wetgeving.*

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal netwerk, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat bij de beoordeling ervan niet werd uitgegaan van de juiste, feitelijke gegevens, deze niet correct werden beoordeeld dan wel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Waar verzoekende partij een andere belangenafweging voorstaat, gaat verzoeker klaarblijkelijk voorbij aan het feit dat het de Raad niet toekomt zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van deze van het bestuur.

Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig tot stand is gekomen, met miskennis van de zorgvuldigheidsplicht. Er is geen sprake van een fragmentarische beoordeling. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft in zijn beslissing rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker. Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden gerespecteerd.

In zijn derde onderdeel beroept verzoekende partij zich op de integratie van verzoeker in België. Hij meent dat deze integratie als buitengewone omstandigheid beschouwd moet worden.

Verweerder verwijst hierbij naar de bestreden beslissing. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft hierin terecht opgemerkt dat:

'De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn in de maatschappij, dat hij Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, dat hij werkbereid zou zijn en dat hij nauwe banden zou hebben met de Belgische samenleving- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.'

Over het langdurig verblijf in België werd als volgt geoordeeld:

'Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Betrokkene verkoos om hier geen gevolg aan te geven.

Ook tijdens zijn tweede en derde asielaanvraag mocht betrokkene hier verblijven. Ook deze aanvragen werden negatief afgesloten en betrokkene kreeg opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene hier geen gevolg aan gegeven heeft is te wijten aan zijn eigen houding. Het feit dat hij alhier ondertussen zes jaar zou verblijven kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene gevolg had gegeven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, had dergelijke situatie zich niet gesteld.'

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen, omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend.

Verzoeker voert aan dat de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf ook beoordeeld moeten worden in de ontvankelijkheidsfase.

Verzoeker merkt op dat de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar zijn te onderscheiden. Het langdurig verblijf in België en de daaropvolgende integratie zijn elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de vordering (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Verweerder verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

"Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie." (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat verzoeker zich niet op zijn integratie in België kan beroepen om zijn verzoek ontvankelijk te laten verklaren. De ingeroepen elementen van integratie kunnen niet beschouwd worden als buitengewone omstandigheid die het verzoekende partij onmogelijk maken om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft dit in zijn beslissing voldoende gemotiveerd.

Verzoeker leidt uit rechtspraak van het Hof van Cassatie af dat een lange wachttijd gedurende de asielpprocedure aanleiding kan geven op een regularisatie van het verblijf.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft geheel terecht gemotiveerd dat verzoeker reeds herhaaldelijk een asielaanvraag heeft ingediend. Bovendien is er driemaal een bevel

om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd tegen verzoeker. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie besloot dan ook niet kennelijk onredelijk dat het langdurig verblijf van verzoeker in België is een gevolg van zijn handelen, eerder dan van een trage asielprocedure, en dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Zie in die zin:

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat het niet in overweging nemen van de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf een flagrante schending is van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting. Dat art. 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet geen melding maakt van langdurig verblijf verandert hier niets aan. Verweerder herhaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij de beoordeling van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Er wordt geen schending van art. 9bis Vreemdelingenwet aangetoond.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel van verzoeker is dan ook ongegrond.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen, namelijk de duur van de asielprocedure en het voorlopig verblijf dat haar in het kader daarvan werd toegestaan, haar langdurig verblijf in België, de bewering dat zij vreest voor haar veiligheid indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, de verwijzing naar de toestand in Wit-Rusland, de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, het argument dat zij zich in België steeds goed heeft gedragen en nooit enige inbreuk pleegde tegen de openbare orde of veiligheid en de elementen van integratie, “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de verwerende partij heeft doen besluiten tot de onontvankelijkheid van de door de verzoekende partij ingediende machtigingsaanvraag. In casu blijkt dat de verwerende partij voor elk van de door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaalde elementen omstandig heeft toegelicht waarom zij meent dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de aanvraag niet kan worden ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij dit niet begrijpt en dat de verwerende partij rekening had dienen te houden met “*het geheel van elementen*”.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat zij niet begrijpt waarom de verwerende partij weigert rekening te houden met haar integratie, dewelke volgens haar wel degelijk kan leiden tot regularisatie, en dat de verwerende partij minstens dient te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat “*De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn in de maatschappij, dat hij Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, dat hij werkbereid zou zijn en dat hij nauwe banden zou hebben met de Belgische samenleving- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.*” Met betrekking tot de duur van het verblijf wordt gemotiveerd dat “*Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 17.10.2012 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 15.11.2012 werd hem een bijlage 13qq betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 06.12.2012 vroeg hij een tweede maal asiel aan. Deze werd afgesloten op 14.05.2013 met een beslissing ‘weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 28.05.2013 werd hem opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 27.11.2013 vroeg hij een derde maal asiel aan. Ook deze werd geweigerd op 02.06.2015 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende uiterlijk op 14.06.2015 het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft ook hier weer geen gevolg aan gegeven en verblijft sedertdien illegaal op het grondgebied. De duur van de procedures – namelijk de eerste bijna twee, de tweede iets meer dan vijf maanden en de laatste iets meer dan 1 jaar en 7 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene meent dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omwille van zijn langdurig verblijf in België. We dienen op te merken dat betrokkene inderdaad op 08.11.2010 asiel aanvroeg en dat hij gedurende de periode van behandeling hier inderdaad mocht verblijven. Echter, op 17.10.2012 werd zijn asielaanvraag negatief afgesloten en op 09.11.2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld, aan betrokkene betekend op 15.11.2012. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Betrokkene verkoos om hier geen gevolg aan te geven. Ook tijdens zijn tweede en derde asielaanvraag mocht betrokkene hier verblijven. Ook deze aanvragen werden negatief afgesloten en betrokkene kreeg opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene hier geen gevolg aan gegeven heeft is te wijten aan zijn eigen houding. Het feit dat hij alhier ondertussen zes jaar zou verblijven kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene gevolg had gegeven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, had dergelijke situatie zich niet gesteld.*” Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat

derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat in casu niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het arrest nr. 120 763 van 17 maart 2014 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekende partij niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu in casu met de bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, terwijl het door de verzoekende partij aangehaalde arrest een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) tot voorwerp had.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Een schending van de "*motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991*" wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag buiten het Rijk in te dienen, zoals correct in het verzoekschrift uiteengezet.

In de aanvraag van 19 mei 2017 stelt de verzoekende partij met betrekking tot de buitengewone omstandigheden concreet het volgende:

“Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden vanwege zijn langdurig verblijf in België. Hij verblijft al een 6-tal jaar in België.

Dat hij zich na een verblijf van een 6-tal jaar dan ook in buitengewone omstandigheden bevindt!

Bovendien kan hij niet terugkeren, hoe kan hij na een dergelijk langdurig verblijf terugkeren?

Kruispuntmigratie.be specificeert de volgende buitengewone omstandigheden die aanvaard zijn door de rechtspraak:

- Lopende asielprocedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- Administratieve onmogelijkheid*
- Medische elementen*
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden*

Dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden bestaan in hoofde van verzoeker.

a) Langdurig verblijf en integratie

Hij verblijft reeds lange tijd op het Belgisch grondgebied.

Dat hij duurzaam verankerd is in onze maatschappij.

Hij verblijft ondertussen al meer dan 6 jaar in België.

Verzoeker vraagt thans de regularisatie aan voor hem op basis van zijn langdurig verblijf/procedure in België:

- Nederlands*
- Langdurig verblijf*
- Integratie*

Verzoeker bevindt zich ondertussen al geruime tijd en ononderbroken op ons grondgebied en heeft zijn leven hier opgebouwd. Hij heeft hier een leven opgebouwd.

De motivatie is groot en hij wil zelf werken en zelf instaan voor zijn onderhoud. Hij wil immers zelfstandig kunnen leven en niet afhankelijk zijn van de Staat.

Verzoeker heeft steeds gewerkt wanneer dit mogelijk was, waarvan hij de bewijzen in bijlage voegt.

Verzoeker vraagt dan ook rekening te houden met zijn specifieke situatie om te komen tot het nemen van een beslissing.

Aangezien hij zeer goed geïntegreerd is en goed Nederlands spreekt; valt hij perfect onder de voorwaarden. indien men hier de afweging maakt zoals men in andere dossiers dient te doen, komt men tot de vaststelling dat het verblijf in het land van herkomst niet opweegt tegen het verblijf in België.

Bovendien werd eerder reeds gesteld dat men wel degelijk rekening dient te houden met integratie tijdens legaal verblijf en hiervan is in dit dossier overduidelijk sprake.

Dat verzoeker dan ook geregulariseerd dient te worden!

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden.

b) Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Wit-Rusland. Hij zal op de grens worden opgepakt

De zoon van zijn broer is vrachtwagenchauffeur en rijdt tussen Polen en Wit-Rusland. Hij kent steeds problemen aan de grens gezien zijn 2 eerste namen dezelfde zijn als deze van verzoeker. Ze vragen telkens of hij weet waar verzoeker zich bevindt.

Als hij dient terug te keren naar Wit-Rusland zal hij problemen ondervinden in de Wit- Russische maatschappij.

Er worden nog steeds burgers opgepakt in Wit-Rusland bij demonstraties,

Dat uit het asielrelaas van verzoeker duidelijk blijkt dat hij een doelwit vormt en er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker, Hij vreest namelijk grote problemen bij terugkeer.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft in België een onderkomen. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in armoede terecht komen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen.

Verzoeker is al een 6-tal jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is Wit-Rusland lang geleden ontvlucht uit schrik voor zijn leven en heeft alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden.

Verzoeker heeft geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp, zeker niet aangezien de familie van verzoeker nog steeds wordt lastig gevallen door de problemen en politieke activiteiten van verzoeker.

Verzoeker is ook al een 6-tal jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.”

Uit de hierboven geciteerde bestreden beslissing blijkt dat deze antwoordt op alle aangehaalde elementen. Deze motieven zijn correct en kennelijk redelijk.

Waar de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere herhaling van de buitengewone omstandigheden die zij in haar aanvraag aanhaalde, dient te worden opgemerkt dat zij met dit betoog geenszins de motieven van de bestreden beslissing weerlegt. Zij laat na in concreto uiteen te zetten waarom de motieven in de bestreden beslissing niet correct zouden zijn.

Waar zij aanvoert dat haar langdurig verblijf en integratie wel degelijk verantwoord zijn waarom zij de aanvraag indient in België, kan worden opgemerkt dat uit het voorgaande blijkt dat genoegzaam wordt gemotiveerd waarom de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Deze motivering is volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. Het feit dat de verzoekende partij niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing, vermag niet deze te weerleggen. Zij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat het slechts een eenzijdige interpretatie van de verwerende partij betreft om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf louter te beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek van de aanvraag. Geenszins kan zij stellen dat de verwerende partij op basis van voorliggende motieven elke aanvraag kan weigeren nu in casu elk voorgelegd element in overweging werd genomen bij de beoordeling of er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, quod non.

De Raad herhaalt dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. Aldus is de verwerende partij niet gehouden andere elementen, die de gegrondheid van de aanvraag betreffen, in rekening te brengen in het kader van het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag, meer bepaald bij het onderzoek of er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Toch kan in casu worden opgemerkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert aangaande de elementen van integratie die door de verzoekende partij in de aanvraag werden aangevoerd. Zoals blijkt uit het voorgaande stelt zij hierover dat deze elementen de gegrondheid betreffen en bijgevolg in casu niet dienen te worden onderzocht.

Verder maakt de verzoekende partij niet concreet met welk element aangaande haar integratie geen rekening zou zijn gehouden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij aangeeft waarom deze elementen van integratie en verblijfsduur niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid en dat

dus wel degelijk een afweging gebeurde waarbij de elementen aangaande haar leven in België werden betrokken, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt. Voorts toont de verzoekende partij niet aan waarom haar verwijzing naar een niet nader omschreven “cassatieberoep” dienstig zou zijn, nu zij niet weerlegt dat er in casu allerminst sprake is van asielprocedures die overdreven lang hebben geduurd. De verwerende partij stelt hieromtrent in de bestreden beslissing terecht dat deze werden afgesloten en respectievelijk bijna twee maanden, iets meer dan vijf maanden en iets meer dan een jaar en zeven maanden hebben geduurd, wat niet van aard is dat deze als onredelijk lang kunnen worden beschouwd. De verwerende partij merkt hierbij terecht op dat het feit dat er een zekere behandelingsduur is, uit zichzelf geen recht geeft op verblijf.

De verzoekende partij laat verder gelden dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt daar een terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is ingegaan op de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM, nu zij stelde *“Betrokkene beweert dat hij grote problemen zou ondervinden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor problemen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft de verwijzing naar recente berichtgeving en een zogenaamd rapport Human Rights Watch; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze berichtgeving gaat over de algemene toestand in Wit-Rusland en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Ook de loutere bewering dat hij over geen netwerk meer zou beschikken waar hij terecht kan wordt niet gestaafd met de nodige bewijsstukken. “

De bestreden beslissing is kennelijk redelijk en de verzoekende partij weerlegt genoemde motivering niet. Een terugkeer betekent overigens niet noodzakelijk een terugkeer naar de vroegere onmiddellijke omgeving in Wit-Rusland. In zoverre de verzoekende partij informatie toevoegt bij haar verzoekschrift, kan zij niet verwachten dat de verwerende partij hiermee rekening hield ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien dient zij informatie op zichzelf te betrekken en dient zij in het kader van artikel 3 van het EVRM een concrete en persoonlijke vrees aannemelijk te maken, quod non.

Daarnaast verwijst de verwerende partij naar de asielprocedures van de verzoekende partij, waarbij volgens de gegevens waarover de Raad beschikt telkenmale werd geweigerd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen. De verzoekende partij toont niet aan in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet andere elementen naar voor te hebben gebracht dan deze die reeds in het kader van de asielprocedures werden beoordeeld en houdt slechts op algemene wijze voor dat geen onderzoek gebeurde naar de situatie in haar land van herkomst. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij niet naar de asielprocedures mag verwijzen en dat een grondig onderzoek zich opdringt, temeer zij het motief geenszins weerlegt dat zij geen andere, nieuwe elementen naar voor bracht die reeds beoordeeld werden in het kader van de asielprocedures. Bovendien getuigt het feit dat de verwerende partij vaststelt dat de verzoekende partij geen nieuwe, persoonlijke elementen toevoegde dan deze die reeds tijdens de asielprocedure naar voor werden gebracht en in het kader daarvan werden beoordeeld ervan dat de verwerende partij elk element van de aanvraag heeft onderzocht en is nagegaan of er reeds een beoordeling in het kader van artikel 3 van het EVRM omtrent gebeurde. De verzoekende partij concretiseert niet met welk element volgens haar geen rekening werd gehouden. Gelet op het gebrek aan nieuwe elementen drong een volledig nieuw onderzoek van de reeds onderzochte elementen zich niet op.

De Raad concludeert dat de verzoekende partij nalaat concrete elementen aan te brengen die vermogen de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen. Zij doet voorts opnieuw geen poging om haar voorgehouden vrees persoonlijk te staven. Nu zij geen concrete elementen aanvoerde in haar aanvraag doch zich beperkte tot algemene informatie en vage beweringen, kan zij evenmin van de verwerende partij verwachten dat zij motiveert aangaande een persoonlijke, concrete vrees. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet verweten worden dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden. Het komt immers de vreemdeling toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

Hoewel kan worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM dient te worden onderzocht op het ogenblik van de bestreden beslissing en niet op het ogenblik van de asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er sprake zou zijn van nieuwe elementen die nog niet werden beoordeeld.

Volledigheidshalve kan er op worden gewezen dat het de Raad niet toekomt om als annulatierechter gegevens te beoordelen die niet aan het bestuur werden voorgelegd ter onderbouwing van de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad dient enkel een wettigheidscontrole door te voeren.

De verzoekende partij legt geen begin van bewijs voor van haar bewering dat haar leven in Wit-Rusland in gevaar zou zijn. Een verwijzing naar de algemene situatie in het herkomstland, bovendien niet gestaafd, is niet te beschouwen als een persoonlijk bewijs dat haar leven er in gevaar is.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij op duidelijke wijze heeft gemotiveerd waarom het ingeroepen gevaar voor het leven of een miskenning van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het herkomstland niet wordt aangenomen. De verzoekende partij is aldus niet ernstig waar zij voorhoudt niet te begrijpen waarom het bestuur op dit punt geen buitengewone omstandigheid weerhield. Door het louter herhalen van het gestelde in de verblijfsaanvraag toont zij verder nog niet aan dat de verwerende partij op dit punt enig concreet element of stuk ten onrechte niet in rekening heeft genomen of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

De verzoekende partij betwist overigens niet dat haar asielaanvragen bij arresten nrs. 89 710 van 15 oktober 2012, 102 562 van 7 mei 2013 en 146 660 van 29 mei 2015 van de Raad negatief werden afgesloten en haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet impliceert dat deze vreemdeling geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat de verwerende partij ten onrechte geen of een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM en aldus in strijd zou handelen met de rechtspraak van de Raad van State.

Waar de verzoekende partij herhaaldelijk betoogt dat zij de nodige identiteitsstukken voorlegde opdat haar aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, is haar betoog niet gericht tegen de motieven van de bestreden beslissing en gaat zij voorbij aan de duidelijke tekst van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die luidt *“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.”* Het voorleggen van een identiteitsdocument en het aantonen van buitengewone omstandigheden zijn cumulatieve voorwaarden, zodat het voldoen aan de voorwaarde inzake het identiteitsdocument an sich geenszins leidt tot het ontvankelijk verklaren van de aanvraag nu eveneens het bestaan van buitengewone omstandigheden is vereist.

Verder betoogt de verzoekende partij verkeerdelijk dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de periode van legaal verblijf in België, nu de verwerende partij in de bestreden beslissing stelde *“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 17.10.2012 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 15.11.2012 werd hem een bijlage 13qq betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 06.12.2012 vroeg hij een tweede maal asiel aan. Deze werd afgesloten op 14.05.2013 met een beslissing ‘weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 28.05.2013 werd hem opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 27.11.2013 vroeg hij een derde maal asiel aan. Ook deze werd geweigerd op 02.06.2015 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende uiterlijk op 14.06.2015 het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft ook hier weer geen gevolg aan gegeven en verblijft sedertdien illegaal op het grondgebied. (...) feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).*

Betrokkene meent dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omwille van zijn langdurig verblijf in België. We dienen op te merken dat betrokkene inderdaad op 08.11.2010 asiel aanvraag en dat hij gedurende de periode van behandeling hier inderdaad mocht verblijven. Echter, op 17.10.2012 werd zijn asielaanvraag negatief afgesloten en op 09.11.2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld, aan betrokkene betekend op 15.11.2012. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Betrokkene verkoos om hier geen gevolg aan te geven. Ook tijdens zijn tweede en derde asielaanvraag mocht betrokkene hier verblijven. Ook deze aanvragen werden negatief afgesloten en betrokkene kreeg opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene hier geen gevolg aan gegeven heeft is te wijten aan zijn eigen houding. Het feit dat hij alhier ondertussen zes jaar zou verblijven kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene gevolg had gegeven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, had dergelijke situatie zich niet gesteld.” De verzoekende partij gaat hier in het geheel aan voorbij.

De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn correct en redelijk wat volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële en formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin zijn artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 3 van het EVRM geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men

voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is. De bestreden beslissing is proportioneel genomen.

In zoverre de verzoekende partij het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht, duidt de Raad dat dit een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU